

De Schijnbare Werkelijkheid Ontmaskerd

R.J. Leeuwe

Schrijver: R. J. Leeuwe
Coverontwerp: R. J. Leeuwe
ISBN:
© R.J. Leeuwe

Er is een schijnbare werkelijkheid en een ware werkelijkheid. Een kleine waarheid en een grote waarheid.

Hoe goed ben jij in het ontmaskeren van de schijnbare werkelijkheid en de kleine waarheid?

Van Schiphol naar Hanoi

Ik ben op de luchthaven Schiphol bij de incheckbalie. Straks ga ik met een vliegtuig naar Hanoi. Ik heb een zevenentwintig daagse groepsreis geboekt naar Vietnam en Cambodja. Omdat ik alleen ben, is het extra spannend wie ik tijdens deze reis zal ontmoeten. Zal ik met iemand kunnen optrekken tijdens deze vakantie? Zal ik met iemand mijn hotelkamer moeten delen? Zal ik goed met hem kunnen opschieten? En dit zijn nog maar een paar vragen, van de vele vragen, die ik op dit moment heb.

Een deel van die vragen beantwoorden, zal misschien gebeuren bij het inchecken. Wie van deze mensen zullen meegaan met mijn reis? Hmm. Ik hoop dat die meid met ons meegaat! Nee, helaas, dat lijkt er niet op. Dan neem je niet zo weinig bagage mee. Jammer.

Die mensen misschien? Zij zien eruit als gezellige mensen. Het zou kunnen dat ik hen tref. Het zijn zeker geen zakenmensen die op reis gaan. De bagage duidt erop dat zij een lange vakantie gaan vieren. Zij hebben ook een Lonely Planet boek bij zich. Nee, die mensen gaan ook niet met ons mee. Aan de papieren, die ze bij zich hebben, kan ik zien dat zij geboekt hebben bij een andere reisorganisatie.

Op deze manier ben ik mensen aan het besnuffelen tijdens de reis naar onze bestemming. Ik ben niet de enige die dat doet, want bij het inchecken komt er iemand naar mij toe. 'Heb jij ook geboekt bij Asian Travellers en ga jij ook naar Hanoi?' 'Ja, dat klopt,' is mijn antwoord. 'Ja, dat idee had ik al, dat kon ik zien aan de papieren die je bij je hebt en aan het logo van de reisorganisatie die je aan je handbagage hebt gedaan. Ik zal mij even voorstellen: Henny is mijn naam.' 'Mijn naam is Rob,' Ze roept haar man erbij. 'Henk kom er even bij, ik heb iemand gevonden.' In de tussentijd dat Henk komt aanlopen kijk ik naar Henny. Zij is rond de zeventig jaar oud. Een beetje deftige dame. Zeer gezellig. Haar leeftijd is niet mijn leeftijdscategorie, maar dat is niet zo belangrijk. Iemand die gezellig is wil ik altijd bij de groep hebben. 'Oh, ik ben zo benieuwd wat voor avonturen ik mee zal maken,' zegt zij. 'Dit is de eerste keer dat wij zo'n reis maken. Ik hoop maar dat de groep heel gezellig is, dat wij een goede reisgids hebben, en dat mijn mooie verwachtingen over de reis uit zullen komen.' 'Dit is niet mijn eerste reis met deze reisorganisatie,' is mijn antwoord. 'Heel vaak heb ik met deze touroperator gereisd. Nog nooit meegemaakt dat iemand ontevreden was aan het einde van de vakantie.'

Als wij ieder ons eigen weg gaan, vraag ik mij af wat hun namen ook alweer waren. Het was Henk en Henny, of zei ze nou Jenny? Misschien kan ik het zien op het formulier wat ik van het reisbureau heb gekregen. Er staan een man en een vrouw op, wiens voorletter met een "H" beginnen. Dan moeten het dus Henk en Henny zijn.

Het vliegtuig maakt een tussenstop in Kuala Lumpur. Daar is het iets gemakkelijker om te zien wie bij mijn groep behoren. Deze keer neem ik het

initiatief om te vragen of mensen dezelfde reis geboekt hebben. Het zijn Richard en Patricia. Ja, op de lijst staat Hr. R. F. Janssen en Mevr. P. Janssen. Ze komen uit Rotterdam. Zij zijn een paar maanden geleden getrouwd. Dit is hun uitgestelde huwelijksreis. Een reis waar zij over gedroomd hebben ooit te kunnen maken. Nu is het zover. Zij hebben ook andere mensen van de groep ontmoet. Patricia wijst naar deze mensen. 'Kijk, die vrouw met die spijkerbroek, naast die man met die witte blouse, die horen er ook bij.' Ik loop naar hun toe en stel mij aan hen voor. Het stel komt uit Amsterdam. Ik kan enkele namen aan mijn lijstje toevoegen. Ik vind het belangrijk dat ik alle namen van mijn reisgenoten binnen drie dagen uit mijn hoofd ken. Dit gaat mij zeker lukken. Voordat de vakantie echt is begonnen heb ik al heel wat namen.

In Hanoi staat de groepsleider van het reisbureau ons op te wachten. Hans is zijn naam. Daar begint het ook duidelijk te worden, met wie ik de komende drie weken op zal trekken. De groep bestaat voornamelijk uit vijftigers en dertigers. Nu wordt het spannend. Heb ik wel, of nog niet, iedereen de hand geschud? Hoe zorg ik ervoor, dat als ik de laatste de hand heb geschud, dat ik nog weet wat de naam van de eerste is? Bij wie verwacht ik te kunnen aansluiten? Twee dames hebben zich afzijdig gehouden van de groep. Horen die nu wel, of niet bij de groep? Tot nu toe hebben zij nog niemand de hand geschud. Graag heb ik deze dames erbij, want het zijn twee mooie dames. Als zeventien mensen elkaar de hand hebben geschud, komen de twee dames naar ons toegelopen. Gelukkig, deze dames horen bij onze groep. Kim stelt zich aan mij voor. Jeetje, wat heeft zij mooie ogen! Ongelofelijk mooi! Kim dus, geen moeilijke naam om te onthouden. Nena stelt zich aan mij voor. Wow! Ik sta in vuur en vlam. Ik heb het gevoel alsof ik haar al jaren ken. Nena lijkt wel gemaakt voor mij! Ik heb het idee dat zij helemaal bij mij past. Zowel innerlijk als uiterlijk! Niet dat hier nu een vrouw staat die allerlei beauty contests wint? Nee, Nena is een knappe meid. Ze heeft lang blond haar en is gewoon, netjes, sportief gekleed. Ze is een kop kleiner dan dat ik ben. Er lijkt wel één nadeel. Ze ziet er erg jong uit. Ze is misschien een beginnendertiger, of nog erger, een eindtwintiger. Ik ben drieënveertig jaar oud. Het leeftijdsverschil zou wel eens te groot kunnen zijn. Ik heb, als zij een eindtwintiger is, een heleboel bluswater nodig, om het vuur in mij te doven.

Maar ja, wat maakt het uit. Ze zal vast verliefd, verloofd of getrouwd zijn! Misschien is ze kort geleden gescheiden en wil ze op dit moment helemaal niets met mannen te maken hebben.

Dat ik Nena ontmoet heb, maakt de reis interessanter, maar ook gevaarlijker. Ik moet oppassen dat de reis, door mijn liefdesperikelen, voor mijzelf niet rampzalig wordt. Verder moet ik ervoor zorgen dat ik Nena niet lastigval. Maar, daar hoef ik niet ongerust over te zijn. Mijn vakantie heeft altijd tot doel samen met andere mensen een leuke vakantie te hebben. Mensen lastigvallen valt daar niet onder. Kort samengevat, ben ik een beetje van slag af. Ik heb beide dames niet op Schiphol gezien. Niet in Kuala Lumpur gezien. En tot het laatste moment niet in Hanoi gezien. En plotseling staat daar de vrouw van mijn dromen voor mijn

neus. Maar ze zal wel verliefd, verloofd of getrouwd zijn. En als ze dat niet is. Zal zij dan wat in mij zien? Het kan, maar dat hoeft helemaal niet.

Hanoi

We zijn in ons eerste hotel. Ik heb gezien dat er een grote kans is, dat ik bij iemand word ingedeeld. Er is namelijk een jongeman die bijna alleen is. Dat wil zeggen; hij is met zijn moeder en zus op reis. Ik verwacht niet dat zij met z'n drieën op een kamer gaan zitten. Maar misschien heeft hij, toen hij de reis boekte, extra betaald om alleen een kamer te hebben.

De sleutels worden uitgedeeld en ik krijg een kamer voor mijzelf. Alleen dus. Na een tijdje komt de reisbegeleider erachter, dat er een fout is gemaakt. Nee, ik krijg samen met Peter een kamer. Zijn moeder en zus hebben samen een kamer.

Peter en ik gaan naar onze kamer. Het is op de bovenste verdieping en er is geen lift. We moeten naar de vierde verdieping lopen met een zware koffer. Als we boven zijn aangekomen, vraag ik aan Peter: 'In welk bed wil jij slapen?' Hij kijkt mij aan alsof ik hem zonet een hele vreemde vraag heb gesteld.

Hij mompelt: 'Da' maak' 'm nie' ui', waar h.....'

Aan zijn lichaamshouding en zijn gemompel kan ik halen dat het hem geen ene malle moer uitmaakt in welk bed hij slaapt. Hij vindt het zelfs verspeelde energie dat hij mij hierop een antwoord moet geven.

Enigszins perplex sta ik daar. Ik heb wel vaker een kamer met iemand moeten delen. Het maakt mij niet uit in welk bed ik slaap. Vaak was dan de discussie als volgt: 'In welk bed wil jij slapen, het maakt mij niet uit?'

'Eh, het liefst slaap ik bij het raam.'

'Oké, dan neem jij dit bed en dan neem ik dat bed.'

'Oh, wacht even, dit bed staat wel bij het raam, maar ook dicht bij de airconditioner. Dat ding maakt altijd zoveel lawaai, dan kan ik niet slapen.'

'Oké, dan ruilen wij van bed, zoals ik al zei het maakt mij niet uit.'

'Hoewel, wacht even, zo warm is het niet. Hebben wij de airco nodig?'

'Ik weet niet hoe warm het gaat worden, maar de kans is groot van niet. Sterker nog, het liefst heb ik een airco nooit aan.' Enzovoort, enzovoort. Op deze discussie was ik voorbereid. Peter maakt mij duidelijk dat er meer mensen op de wereld rondlopen die het niets uitmaakt in welk bed zij slapen, maar er moet wel een beslissing genomen worden. Hij laat die beslissing aan mij over. We praten wat met elkaar. Peter heeft in de bus met Kim gepraat. Kim heeft tegen hem gezegd, dat zij naar Iran is geweest. Hij wil daar alles over weten! Hij is een Midden-Oosten fan en is zelf in Jordanië geweest. De manier waarop hij zegt dat hij alles over Iran wil weten, verraadt dat hij ook alles over Kim wil weten. Hij ziet het net zo zitten in Kim, als ik in Nena. Ik kan hem geen ongelijk geven. Alleen al die ogen van Kim. Wauw! Zij wordt net als hij binnenkort dertig. Hmm, ik had eigenlijk gehoopt dat ik mij vergist had in hun leeftijd en dat de dames veel ouder zijn. Ik verwacht niet dat Nena veel ouder is dan Kim en een leeftijdsverschil met mij, meer dan negen jaar, vind ik niet wenselijk. Maar ach, beide mooie dames zijn vast allang verliefd, verloofd of getrouwd. Het is voor mij en Peter maar te hopen dat er in Hanoi genoeg bluswater voorhanden is.

Nadat we onze koffers hebben uitgepakt, gaan we de stad Hanoi bekijken. Ik ben samen met de familie Peter en het stelletje uit Amsterdam. We hebben geen doel voor ogen om iets speciaals te bekijken. Gewoon genieten van de totaal andere wereld waarin wij zijn beland.

Het leuke van Hanoi is dat deze stad een dorp is gebleven. Veel kleine straatjes. Mensen die zo van het platteland lijken af te komen. Er is veel verkeer. Heel veel verkeer.

Het stel uit Amsterdam houdt van het drinken van een bacootje. Als we aankomen bij een cocktailbar staat er van alles op de kaart, maar geen bacootje. Vreemd, zouden ze dat niet kennen, of staat het niet op de kaart, omdat het algemeen bekend is dat zoiets bestaat? Edwin vraagt het aan de bediening. 'Hebben jullie een bacootje?' 'Wat is dat', vraagt de bediende zich af. Edwin wil het wel uitleggen. 'Kijk, in jullie cocktaillijst staat rum. Zo te zien hebben jullie dus rum in huis.' Hij pakt een glas en laat zien hoeveel rum je voor een bacootje nodig hebt. 'De rest van het glas vul je met cola. Je weet toch wel, cola?' 'Ja, ja', de bediening heeft het woord cola begrepen. Maar de rest van het verhaal?

De kans is heel groot van niet. Het is voor hen al een hele klus om een normale bestelling van die Europeanen op te nemen. Die gasten zijn bijna niet te verstaan, vinden zij. En dan gaan ze ook nog een heel ingewikkeld verhaal afsteken! Bestel gewoon iets wat op de kaart staat, wel zo gemakkelijk, denkt de bediening. Dit is niet hun pakkie an. Dit is een klusje voor hun baas. Misschien kan die iets met het verhaal. De baas wordt erbij gehaald en Edwin mag het hele verhaal opnieuw vertellen.

Edwin vraagt eerst maar eens, voor alle zekerheid, of ze wel rum in huis hebben. 'Ja', is het antwoord, 'dat hebben ze'. Cola zal ook geen probleem zijn, denkt hij, en Edwin legt het verhaal nogmaals uit. 'Dat ze nog nooit eerder dit verhaal gehoord hebben,' zegt hij. 'Onvoorstelbaar! Bacardi-Cola, dat drinken ze toch in de hele wereld? Dit is toch een cocktailbar?'

Inderdaad, we zitten in een heuse cocktailbar. De Vietnamezen die hier aanwezig zijn, dragen keurige kleding. Vaak zijn zij zelfs chique gekleed. Alleen als je veel geld verdient in Vietnam, kom je hier. Eigenlijk vallen wij met onze spijkerbroeken uit de toon.

De baas heeft het verhaal begrepen, maar nee, hij vertelt Edwin met een Vietnamese glimlach, dat hij hem wel wil helpen, maar niet kan helpen. Cuba Libre staat niet op de prijslijst, dus kan hij het niet maken.

Het kennismakingsetentje staat op het programma. Wij krijgen allemaal verschillende Vietnamese loempiaatjes voorgeschoteld. Deze zijn veel lekkerder dan thuis. Het lijkt ook helemaal niet op datgene wat wij in Nederland eten. Deze loempiaatjes hebben geen deegvelletje. Nee, deze loempia's hebben een heel dun, doorzichtig en smakeloos omhulsel. De inhoud bestaat uit alles, behalve taugé en ham. De frituurpan hebben deze loempiaatjes nooit gezien. Het is allemaal puur natuur. Heel erg divers. Heerlijk!

We zijn met z'n negentienen. Geen grote groep. Ik ben heel erg benieuwd wat Kim en Nena gaan zeggen!

De dames zitten ver uitelkaar. Ik zit naast Peter. Kim zit tegenover hem. Iedereen moet vertellen wat zijn of haar naam is, wat voor werk men doet, en wat voor reizen men in het verleden heeft gemaakt en waarom men voor deze reis heeft gekozen.

'Mijn naam is Rob. Ik werk in een drankengroothandel.' Ik vertel iedereen dat ik voor deze reis heb gekozen, omdat ik van zuidoost Azië houd. In vrijwel alle andere landen ben ik reeds geweest. Vietnam en Cambodja nog niet. Vandaar. Kim is aan de beurt. Ze werkt in een ziekenhuis. Ze is in Iran en Aruba geweest. Nena vertelt dat zij ook in de verpleging werkt. Zo hebben Kim en zij elkaar ooit eens ontmoet. Zij werkt in een ander ziekenhuis dan Kim. Ze is naar India en samen met Kim naar Aruba geweest. Vietnam en Cambodja zijn het vervolg op India.

Iedereen heeft zijn zegje gedaan. Ik bekijk de mensen nog een klein beetje nauwkeuriger. Dat doe ik om een onderscheid te kunnen maken wie wel en wie niet bij de groep behoren. Dat is 's ochtends bij het ontbijt handig. Soms gebeurt het dat je in een hotel bent en dat je iemand niet goed herkent, omdat je niet weet hoe iemand er van de achterkant, of zijkant, uitziet. Het is mij in het verleden een keer overkomen dat ik 's ochtends, bij het ontbijt, iemand dacht te herkennen. De achterkant zag er "bekend uit". Toen ik die vrouw een goedemorgen toewenste, draaide zij zich om. Op dat moment kwam ik erachter dat ik een fout had gemaakt. Die vrouw herkende mij ook niet. Zij hoorde niet bij de groep. Waarom word ik door hem een goedemorgen toegewenst, dacht deze vrouw toen vertwijfeld. Pijnlijk!

Kim zit dus bijna recht voor mij. Ik probeer te achterhalen hoe zij er aan de achterkant uitziet. Als ik naar haar kijk, kijkt zij naar mij. Haar mooie ogen hebben nu een bijna dodelijke uitstraling. Ik mag, nee ik moet, niet naar haar kijken. Een beetje gelijk heeft zij wel. Ik zat haar een heel klein beetje aan te staren. Kim, ik zal mijn leven proberen te verbeteren, denk ik. Maar wat een mooie ogen! Peter heeft helemaal gelijk. Als ik dertig was, dan had ik ook alles over Iran willen weten!

Na het eten gaan we naar een poppentheater. Een wereldberoemde show,waar ik nog nooit van gehoord heb... De poppenspelers zijn niet te zien, omdat ze zich in, of beter gezegd, onderwater begeven.

Dat het hier om een wereldberoemde show gaat wordt mij duidelijk als ik in het theater ben. Alle ongeveer driehonderd stoelen zijn bezet. Meerdere shows worden er per dag gegeven. Ik heb mijn videocamera en fotoestel meegenomen. We zitten te ver weg om foto's te maken, maar met mijn videocamera kan ik inzoomen en wel wat vastleggen. Het gaat mij niet alleen om de show, maar ook om de muziek. Misschien kan ik deze later gebruiken als achtergrondmuziek, is mijn gedachte. De show is wel aardig. Knap hoe ze dat doen onderwater. Ik vraag mij ook af wanneer ze met een dergelijk show begonnen zijn. Is dat al heel erg oud?

Als de show ten einde is, worden we gesommeerd de zaal zo spoedig mogelijk te verlaten. De volgende groep mensen staan te wachten voor hun voorstelling.

Terwijl ik sta te wachten totdat er beweging in onze rij ontstaat, hoor ik iemand schreeuwen: 'ROB..., ROB.....!' Ik kijk naar achter en zie tien rijen verder Nena staan. Zij was het die mijn naam schreeuwde. Zij schreeuwt: 'HEB JIJ MOOIE OPNAMES KUNNEN MAKEN?' Tsja, wat moet ik daar nu op zeggen. Ik hoop dat het antwoord is dat de rest van de vakantie zo mooi is, dat ik deze opnames niet nodig heb. Heb ik deze wel nodig dan zal mijn vakantie teleurstellend zijn. Het antwoord is dus misschien wel nee. Maar dat klinkt wel heel erg negatief. Tijdens de vakantie moet je toch wel positief blijven, vind ik. En zo erg was de voorstelling niet. Het was eigenlijk wel leuk om deze "wereldberoemde show" gezien te hebben. Ik schreeuw naar Nena het antwoord: 'JA HOOR!' Een langer antwoord te schreeuwen in de zaal lijkt mij niet raadzaam. Het was, denk ik, ook een beetje een plagerige vraag. Ik denk dat Nena zich ook wel afvroeg of ik de opnames die ik gemaakt had, later zou gebruiken. Ook zij hoopte, denk ik, dat het antwoord nee zou zijn, want ook haar vakantie zou dan niet datgene zijn, wat zij van deze vakantie verwacht had. Maar goed, ik ben blij dat ik uitgekozen ben, door Nena, om deze vraag te stellen. Ze had maar liefst de keuze uit vijf mensen van de groep die video-opnames maakten. Nena maakte contact met mij. Dit geeft hoop voor de komende drie weken! Op het vliegveld in Hanoi had ik nog het vermoeden dat de dames helemaal geen contact met de rest van de groep wilden hebben. Dit contact geeft iets heel anders aan. Dit kan gezellig worden! En ja, ze zal vast wel verliefd, verloofd of getrouwd zijn. Het bluswater was op peil, en had ik inmiddels klaarstaan voor slechtnieuws berichten.

De volgende ochtend staat een fietstochtje op het programma. Iedereen krijgt een fietser toebedeeld. Vooraan de fiets is een bak voor één persoon gemonteerd. Iemand met een behoorlijk fors postuur kan daar gemakkelijk zitten. Voordat de tocht begint staan we met z'n allen te wachten. Ik zie Kim staan. Ze kijkt mij aan in de trant van: 'Rob, wij hebben niemand nodig om een leuke vakantie te hebben!' Dit is een heel ander verhaal dan gisteravond. Toen verwachtte ik dat Nena mijn vakantie gezelliger zou maken. Kennelijk had Kim andere plannen. Ik mag ophoepelen wat haar betreft. Het bluswater van mijzelf had ik niet nodig. Kim gooide een hele lading over mij heen. In hoeverre stond Nena hierachter? Volgens mij is er wel hoop in de toekomst. Nena is iemand die graag met iedereen een praatje maakt. De eerste paar dagen moet ik er sterk rekening mee houden, dat ik de dames weinig zal zien en spreken.

De fietsers zijn er klaar voor. Er zijn negentien bakfietsen die overal langs- of op de weg staan. Het is een hele klus voor hen, om niet een verkeersopstopping te veroorzaken. Nu wij met zijn allen de weg opgaan, ontstaat er chaos. Negentien bakfietsen nemen de weg in beslag. Hun tempo is langzaam. Het is immers de bedoeling dat wij kunnen genieten van het uitzicht. Fietsers en bromfietsers die achter ons rijden moeten flink remmen. Negentien bakfietsen passeren valt voor hen niet mee. Zo breed zijn de straten niet.

Het meest opvallende is dat de stoep niet dient om erop te lopen. Nee, het doet dienst als zitplaats of om spullen van je winkel neer te zetten. Maar vooral gebruikt men de stoep als parkeerplaats voor de vele brommers die hier zijn.

Soms is er niet genoeg ruimte om je brommer op de stoep te parkeren. Dan zet je hem gewoon op staat neer. Voor auto's geldt hetzelfde. Als je jouw auto niet kunt parkeren, dan zet je hem half op de stoep, half op de straat. En als dat niet gaat dan zet je hem gewoon op straat neer. Auto's rijden hier nauwelijks. Een heel erg onpraktisch vervoermiddel hier. De kans op ongelukken is veel groter. En waarom zou je een auto nemen? Je kunt gemakkelijk met zijn vieren op een brommer rijden, vindt men hier. Twee volwassenen en twee kinderen in de leeftijd vier tot en met zeventien. Als je achttien bent geworden koop je zelf een brommer. De goedkoopste modellen worden in eigen land gemaakt. De betere, en dus duurdere merken, komen uit Japan. Aan de vele Japanse brommers valt op te maken dat het redelijk goed gaat met de Vietnamezen. Het ideale vervoersmiddel in het warme Hanoi is de brommer. Als er auto's rijden zijn dat over het algemeen taxi's.

De smalle staten zijn dus het domein van geparkeerde auto's en geparkeerde brommers, voetgangers, rijdende fietsers, brommers en soms motoren en auto's. Fietsers en brommers passeren ons links en rechts. En wij moeten ons weer langs voetgangers wurmen. Als voetgangers elkaar passeren dan kijkt men niet of dit mogelijk is. Dat doe je gewoon. Het snellere achterliggende verkeer gaat er vanuit dat dit gebeurt en houdt daar rekening mee. Brommers geven elkaar altijd toeterend aan dat zij langs iemand willen gaan rijden. Overal om je heen hoor je getoeter. Het constant optrekken van motoren en het getoeter van brommers, de snel lopende vrouwen met de beroemde puntmutsen gemaakt van stro en verder het gekrioel van alle mensen zorgen voor een orgie aan indrukken. Op de kruising lijkt het recht van de sterkste, of van degene die het meeste lef heeft, te gelden. Het is zaak voor hen met zoveel mogelijk vaart een kruising te bestormen. Dan moet je maar hopen dat iemand je voor laat gaan. Iemand die zichzelf of zijn vervoersmiddel sterker acht verleent men voorrang. Dan is het zaak om jouw stuur zo snel mogelijk te veranderen, zodat je vlak achter die persoon langs kunt glippen.

De fietser, die mij Hanoi laat zien, heeft een truc bedacht om gemakkelijk een kruising over te gaan. Vier meter voordat hij de kruising bereikt, steekt hij zijn hand omhoog. Zo geeft hij aan dat hij in een colonne rijdt. Tevens heeft hij zeer belangrijk vervoer: Een toerist. Medeweggenoten vinden dit ook belangrijk vervoer en laten ons voorgaan.

Hanoi is een stad met allemaal smalle straatjes. In zuidoost Azië is het normaal, dat er wijkjes in de stad zijn die allemaal hetzelfde verkopen. Dit heeft men gedaan om de concurrentie te bevorderen. Zo ook hier. We fietsen door straten die alleen maar bloemen verkopen, alleen maar speelgoed, of alleen maar brommeronderdelen.

De strategie van de winkels is: Laat alles zien wat je hebt. Alle brommeronderdelen zijn in bakjes uitgestald. Zo kan een potentiële koper zelf zien wat er allemaal te koop is en hoe goed de kwaliteit is. Er is overal bedrijvigheid. In Saigon gaan we hetzelfde doen. Het verkeer is daar nog veel drukker, wordt ons van tevoren verteld. Wij kunnen het ons nauwelijks voorstellen.

Na het middageten kunnen we gaan en staan waar we willen. Eén van de rede om deze reis te maken, is dat ik op televisie veel gezien heb over de Amerikaans-Vietnamese oorlog. Ik zag toen dat Vietnamezen Amerikanen gevangen hielden in een gevangenis in Hanoi. De Amerikanen gaven de gevangenis een eigen naam. Het was volgens mij iets met Hilton. Ik kijk op de kaart van Hanoi en vind de naam Hilton Hotel. Zou dat het zijn? Ik schat dat het ongeveer dertigminuten lopen vanaf het hotel is. Heel erg gemakkelijk te vinden. Ons hotel uit, naar links, naar het meertje, links aanhouden, tot het einde van het meer en dan naar links. Kan niet missen. En inderdaad, zo gemakkelijk is het. Hoewel gemakkelijk? Twee keer moest ik een straat oversteken. Dat viel niet mee. Het drukke verkeer zorgde ervoor dat ik veel langer onderweg was dan tevoren gedacht. Daar aangekomen kom ik tot de ontdekking, dat dit niet de gevangenis is waar ik naar op zoek was, maar gewoon een hotel. Ik pak de map van Hanoi erbij of ik nu de juiste plaats kan vinden. "Iets met Hilton". Flink balend van mijn begane blunder bekijk ik de map en kom er naar een paar minuten achter waar ik eigenlijk moet zijn: Museum Charley's Hilton. Oh, wat stom van mij! Natuurlijk was Hilton Hotel niet de plaats waar ik moest zijn. Ik was al in aardig wat landen geweest waar deze hotels stonden. Het museum was iets meer dan tien straten verderop. Het zou meer dan een uur lopen zijn om daar te komen. Het is inmiddels bijna drie uur. Dan ben ik daar na vier uur. Wat zal het balen zijn als ik dan op de voordeur zie staan dat ze om vier uur gesloten zijn. En wat heb ik eraan als ik na vier uur daar ben en ze sluiten om halfvijf? Wat nu? Moet ik een taxi nemen? Niet mijn favoriete keuze. Terwijl ik nog steeds baal dat ik dit niet beter voorbereid heb, en mij afvraag wat de beste stap is die ik kan maken, is het mij opgevallen dat er iemand is die interesse in mij heeft. Het is een jongeman op een brommer. Hij is een paar keer langs mij heen gereden en staat op een kleine afstand mij aan te kijken. Na een tijdje rijdt hij naar mij toe. Hij zegt dat hij student is en graag met toeristen praat om zijn Engels te testen. Mij best, mijn Engels is zeker niet slecht. Misschien kan hij mij wel helpen, bedenk ik mij. Na wat algemene dingen met elkaar besproken te hebben, vraag ik aan hem of hij ook weet waar de Vietnamezen de Amerikaanse topmilitairen gevangen hielden. Ik geef aan hem mijn kaart van Hanoi. 'Ja hoor, dat weet ik wel,' zegt hij. Hij wijst het mij aan op de kaart. Het was inderdaad de plaats die ik zonet had gezien. Ik vraag aan hem of hij weet tot hoe laat het museum open is. Hij denkt tot vijf uur, maar weet niet zeker of het museum vandaag wel open is. Hij vraagt aan mij of ik daar naartoe wil gaan. 'Ik kan je wel brengen hoor,' zegt hij hoopvol. Moet ik met hem meegaan of een taxi nemen? Hoeveel zal mij dit gaan kosten? Na even nagedacht te hebben, besluit ik in te stemmen met zijn aanbod.

Met de brommer door Hanoi is een aparte ervaring. Deze keer hoef ik niet te wachten op fietsers en brommers. Ik ga er nu al toeterend links- en rechts voorbij. Het is een lange tijd geleden dat ik op een brommer heb gezeten. Ik geniet.

Na een tijdje stoppen we voor een verkeerslicht. Snel zijn wij omringd door

ongeveer veertig ronkende brommers. Sommige hebben haast en dringen voor. Hier blijkt dat op een brommer zitten ook zijn nadelen heeft. Het is niet vreemd dat sommige brommerrijders mondkapjes dragen. De uitstoot van benzinedampen slaat op mijn longen. Ik hoop dat het verkeerslicht niet al te lang op rood blijft staan. Gelukkig, na twintig seconden wachten springt het licht op groen. Hoewel, gelukkig? Alle brommers geven vol gas om op te trekken. Dit zorgt voor nog meer rookuitstoot. Tien meter later kan ik weer normaal ademen en genieten van de rit. Het is behoorlijk heet, maar op de brommer is het aangenaam fris. Ik heb het ideale vakantiegevoel. Ik heb een ervaring die ik nooit in Nederland zal ervaren: Op een weg rijden met alleen maar brommers. De algemene snelheid is ongeveer dertig kilometer per uur. Dit is de meest veilige snelheid. Op die manier kan je gemakkelijk anticiperen op mensen die oversteken en het is een snelheid waarbij je nog een redelijk korte remweg hebt. De student die voor mij zit heeft haast of hij denkt dat ik haast heb. Ik zie op de teller dat hij bijna veertig rijdt.

Helaas duurt dit ritje niet al te lang. Hij parkeert zijn brommer op het binnenterrein van de gevangenis.

Ik heb nog ruim een uur om alles te bekijken. Ik ben blij dat ik met de Vietnamees ben meegegaan, anders was ik te laat geweest.

In het museum wordt het mij al snel duidelijk, dat ik wat anders te zien krijg, dan wat ik van tevoren had gedacht. De nadruk van het museum ligt in de periode voordat de Amerikanen daar gevangen zaten. De gevangenis was gebouwd door de Fransen. Vietnam was vroeger een kolonie van Frankrijk geweest. De gevangenis was toen het onderkomen van politieke gevangenen. Vietnamezen dus, die het niet eens waren met de Fransen. Als zij je niet mochten, kon je maar beter niet daar zitten. Dood zijn was beter, bedenk ik mij, als ik door de gangen en hele donkere kamers, met allemaal marteltuigen, heenloop.

Aan het eind van het museum aangekomen, laten de Vietnamezen zien dat hier ook Amerikanen vast hebben gezeten. Hoge militairen waren dat. Er was na de oorlog een Amerikaanse gevangene teruggekomen naar het museum. Vrienden waren het nu, Vietnamezen en Amerikanen. Hoe de situatie was voor de Amerikanen die toen gevangen zaten, wordt mij niet helemaal duidelijk. De Vietnamezen willen mij doen geloven dat het voor de gevangen Amerikanen een hotel was, waar je niet naar buiten mocht lopen. Maar was dat zo? Dit is thuisstudie. Het antwoord zal ik hier niet krijgen. Toch ben zeer tevreden. Ik heb een stukje Franse geschiedenis gezien, in tijden dat men met gevangenen kon doen wat men wilde.

Als ik het museum uitloop, staat de student mij op te wachten. We staan tegenover elkaar op een binnenplaats. Hij vraagt aan mij: 'Nederland, dat is toch een Europees land?' 'Ja, dat klopt,' 'Heb jij als Europeaan papieren euro's bij je, ik spaar namelijk euro's' en de munten heb ik al. Ik antwoord spontaan van ja. 'Als jij die hebt, mag ik die dan zien.' Oeps, ik voel nattigheid. Ik kan niet tegen hem zeggen dat hij dat geld niet mag zien. Ik heb een twintigje en een vijftigje bij mij. Helaas zit er geen tientje bij. Ik laat hem het twintigje zien. Hij pakt het aan om het wat nauwkeuriger te bekijken. Nu begrijp ik waar die nattigheid vandaan

kwam. De Vietnamees heeft het twintigje in zijn handen en denkt: Zie dit maar weer eens terug te krijgen!

Dit is misschien heel gemakkelijk. Het geld gewoon terugvragen. Dan heeft hij als Vietnamees, wonend in een zeer beschaafd land, geen andere keuze het mij terug te geven. Maar nu kwam een ander thema aan de orde: Wat moest ik hem geven voor zijn vriendelijkheid? Hij had mij immers naar het museum gebracht. Wat was in dit geval een redelijk bedrag? En wat voor Vietnamees geld had ik bij mij? Hoeveel was dat ook alweer waard, zo'n Vietnamees bankbiljet? De makkelijkste oplossing was dat hij het twintigeurobiljet mocht houden. Dat was wel belachelijk veel voor wat hij voor mij had gedaan. Maar ja, ik kon het ook positief bekijken. Ik had het museum nog kunnen zien. Ik had het erg naar mijn zin gehad. Het ritje naar het museum was heel erg leuk. En ik kon nu vragen of hij mij naar mijn hotel terug kon brengen. Ik hoefde hem verder niets te betalen. Ik ben lekker snel terug en het was wederom een leuk ritje op de brommer. Ik heb weer een les geleerd: Laat niemand jouw euro's "bestuderen"!

Naar Halong Bay

Hanoi zit erop. We gaan met de bus naar Halong Bay. Ik heb de keuze naast wie ik ga zitten. Ik kan naast Peter gaan zitten, of naast Judith. Judith heeft mijn voorkeur. Peter kan ik, omdat we bij elkaar op de kamer zitten, vaak genoeg spreken. Peter is met zijn moeder en zus op vakantie en heeft daardoor genoeg aanspraak. Judith is alleen op reis. Graag betrek ik haar bij de groep. Ik had samen met andere mensen met haar 's avonds door Hanoi gelopen. Judith leek mij een gezellig type, met wie je goed kon praten. Zij was een eenling. Judith ging er vanuit datgene wat zij leuk vond, iedereen leuk vond. Als ze dan in de starthouding stond om met andere mensen dat leuke te gaan doen, kwam zij erachter dat niet iedereen achter haar aan wilde lopen. Ik zag haar dan denken: Oh jee, daar doe ik het weer! Het leed was dan al geschied en dat stootte, tot haar ontzetting, andere mensen af. Judith heeft een heel ander karakter dan dat ik heb en ik vind het aantrekkelijk om met deze mensen om te gaan. Ik ga er vanuit dat ik van deze mensen altijd iets kan leren. Dat kan dan wel eens botsen, maar ik weet dat ik in staat ben, om ervoor te zorgen, dat er altijd een compromis uitkomt, die voor beide partijen goed is.

Ik ging naast Judith in de bus zitten onder het mom: Ik kan misschien jouw vakantie leuker maken, en jij kunt misschien mijn vakantie leuker maken. Ik was niet van plan de hele vakantie naast haar te gaan zitten. Dat had niks met haar persoonlijk te maken, maar ik vind het leuk om tijdens de vakantie naast andere mensen te zitten.

Ik moest er alleen wel voor oppassen dat ze niet verliefd op mij zou worden. Zij was namelijk niet mijn type vrouw. Nou had ik het idee dat ik niet haar type man was. Maar ja, helemaal zeker wist ik dat niet. Ik moest proberen ervoor te zorgen, dat zij, aan het einde van de vakantie, mij een lieve, aardige, gezellige man zou vinden. Niets meer.

Tijdens de eerste busrit vertel ik aan haar dat ik het leuk vind van stoel te wisselen tijdens de reis. 'Nou, ik niet! Ik vind het tot nu toe wel gezellig met jou en vind het niet nodig ooit naast iemand anders te gaan zitten,' zijn haar lieve woorden. Hmm. Ja, ze heeft wel gelijk. Tot nu toe was het heel gezellig. Ik heb mijzelf een beetje opgedrongen. Zij had mij niet gevraagd naast haar te komen zitten! Ik had "A" gezegd. Ik moest nog maar eens nadenken of ik ooit naast iemand anders zou gaan zitten. Er zijn meerdere mogelijkheden om met andere mensen contact te hebben.

Het is niet alleen gezellig in de bus door Judith. Ook de Vietnamese reisgids, Ricky, maakt het gezellig door moppen te vertellen, tijdens de busreis. Om zijn verzameling uit te breiden, vraagt hij aan de groep of mensen hem nieuwe moppen willen vertellen. Dat is bij Judith niet aan dovemans oren gericht. Welke moppen kent ze? Wat zijn de leukste? Hoe vertaal je de moppen in het Engels? 'Haha. Ja, ik weet een geweldige mop,' Hahaha. Deze is super! Hahahaha. Maar, wat is ook alweer de clou? Nee, die weet ik niet meer. Hahaha. Ik weet wel een andere. Hahahaha. Deze is ook goed! Komt een vrouw bij de dokter. Hahahahahaha.' Judith heeft een aanstekelijke schaterlach, waardoor Ricky en

ik in haar gelach meegetrokken worden. Even later vervolgt Judith haar grap. 'De vrouw bij de dokter zegt dat ze last heeft van haar keel.' Wederom schiet Judith in de lach. Tranen springen uit haar ogen. Wederom hebben Ricky en ik ook de slappe lach. We vinden het heel grappig dat zij nog lang niet bij de clou is aangekomen, maar nu al begint te lachen. Als Judith zichzelf weer onder controle heeft, wil ze verder gaan, maar ik verhinder dat. Ik kan mijn slappe lach niet bedwingen. Wederom liggen we alle drie in een deuk. Drie minuten later hebben we onszelf weer min of meer onder controle. Ze vervolgt. 'De dokter zegt dat ze zich helemaal uit moet kleden.' Judith kunnen we nu wegdragen, want ze heeft het niet meer. Ze doet het bijna in de broek. Weer hebben wij alle drie de slappe lach, maar hopen toch dat de clou snel verteld wordt, het lachen begint pijn te doen. Ik ben zelf niet goed in het onthouden van moppen, dus de clou weet ik helaas niet meer.....

Nu is Ricky aan de beurt om de mop door te vertellen. Ricky denkt eerst na of hij alles nog weet. Daarna moet hij gaan bedenken hoe hij de mop vertelt, want dat is een heel belangrijk onderdeel van een mop; de presentatie. Ja, hij heeft alles op een rijtje. 'A woman goes to a doctor,' is zijn eerste zin. Wederom ligt Judith in een deuk. Ze proest het uit. Enzovoort, enzovoort.

Ik heb het naar mijn zin. Naast Judith zitten is een goede keuze van mij geweest.

Halong Bay

Hanoi en Halong Bay. Een groter verschil is nauwelijks denkbaar. Hanoi was één en al drukte. Halong Bay is rust. Niet dat wij hier alleen zijn. Nee, integendeel, het stikt er van de toeristen. Maar als wij met een boot op zee varen, vaart iedereen een andere koers. Er zijn geen andere toeristen op onze boot. Wij hebben alle ruimte. Tijd voor bezinning. Rustig tuft onze boot vlaklangs kalkstenen eilanden. De zee is kalm. Er zijn geen golven te zien. Het is mistig. We zien drijvende dorpen van vissers en kalkstenen monolieten. Spectaculair! Ver voor ons uit zien we in de mist een eilandje. De mist maakt het allemaal iets mysterieuzer. Hoe dichterbij wij bij het eilandje zijn, hoe duidelijker het wordt hoe het eruit ziet. Het kalkstenen eiland wordt onze eerste stop. We gaan een grot bezichtigen. Hiervoor moeten we twintigmeter omhoog klauteren. De klim is niet voor niets geweest. De grot ziet er heel erg fraai uit. Fascinerend vind ik het hoe water in kalk "verandert". De uiteenlopende vormen die ontstaan, de verscheidenheid in kleuren. Zelfs de beste kunstenaar op aarde kan niet van die mooie vormen en kleuren verzinnen. Gaaf, indrukwekkend en zeer apart.

Als we de grot uit zijn hebben we een foto-stop. De mist is grotendeels opgetrokken. We zijn in een baai waar het water voor driekwart omcirkeld wordt door kalkstenen rotsen. Ik maak video-opnames van ons panorama uitzicht.

We gaan met de boot ergens naartoe varen waar niemand anders is; daar wordt het anker uitgeworpen. Het is etenstijd. Vis en garnalen staan op het menu. Ik zit met vier mensen aan een tafeltje. Judith heeft trek in een wit wijntje. Dit vindt zij de ideale drank bij vis. Zij vraagt of ik daar ook trek in heb om zodoende een fles wijn te bestellen. Geen slecht idee, vind ik. Witte wijn en vis zijn inderdaad een perfecte combinatie. Judith vraagt aan de bediening of ze ook wijn hebben. Ja, dat hebben ze. Omdat ik in een drankengroothandel werk, mag ik bepalen of de wijn wel of niet goed is. De bediening laat mij een fles witte wijn zien. Het etiket geeft aan dat de wijn zeven jaar geleden gebotteld is. De kleur is knalgeel. Nee, het lijkt mij geen goed idee om deze wijn te proberen. Dan maar iets anders erbij drinken. Geen probleem. Het eten is heerlijk.

Na het eten kunnen we gaan zwemmen in zee. Misschien is dobberen een beter woord. Wat mij betreft mogen we hier de hele vakantie blijven. Ik heb het ideale vakantiegevoel. Zon, zee, zwemmen, lekker eten, met elkaar plezier hebben en rust. Wat wil je nog meer! Na ruim een uurtje is deze pret voorbij. We varen weer terug. Het is tijd om weer naar ons hotel te gaan.

De verhouding met mij met de twee dames, Nena en Kim, is in Halong Bay uiterst gespannen. Ik mag niet bij hun in de buurt komen; laat staan iets tegen hen zeggen. Mijn hoop dat mijn vakantie door hen leuker wordt, lijkt een grote misvatting te worden. Sterker nog, hij lijkt minder leuk te worden. Als ik in de grot ben moet ik beide dames nauwlettend in de gaten houden. Kom ik te dicht in de buurt bij één van beiden, dan kan ik beide dames plotseling op mijn dak krijgen. Zij kijken mij dan aan; waar ik mee bezig ben? Kan ik niet beter ergens anders gaan lopen?

Als we ergens een foto-stop hebben, gebeurt min of meer hetzelfde. In Hanoi heeft Kim mij aangekeken dat zij niemand anders nodig hebben om een leuke vakantie te hebben en bijna iedere gelegenheid waarbij het zou kunnen voorkomen dat ik te dicht bij de dames kom, wordt aangegrepen om mij duidelijk te maken dat dit niet de bedoeling is. Dat ik volgens de dames een zwaar vergrijp aan het plegen ben, als ik het zelfs maar in mijn hoofd haal dicht bij hen in de buurt te komen.

's Avonds zitten Peter en ik op onze hotelkamer. Er zijn nadelen aan bij iemand op de kamer zitten, maar met Peter zie ik alleen maar voordelen. Heel gezellig praten wij iedere dag over onze vakantie en wat wij in het verleden hebben meegemaakt. Peter zegt dat één van zijn doelen in deze reis is om een Boeddhabeeld te kopen. 'Oh, dat vind ik leuk om te horen, ik ben namelijk een Boeddhist,' zeg ik. 'Daar wil ik wel meer over weten,' zegt hij. Hij heeft boeken gelezen over alle religies, ook over het Boeddhisme, en wil hier graag iets meer over weten. Dat maakt een Boeddhabeeld kopen meer interessant.

'Het Boeddhisme is eigenlijk heel erg eenvoudig. Zoals bij alle religies gaat het erom een goed mens proberen te zijn. Zo simpel is het.' Ik vertel hem dat als hij behoefte daaraan heeft, dat ik hem meer over het Boeddhisme ga vertellen. 'Ja, dat vind ik heel erg leuk,' zegt hij. Hij heeft trouwens nieuws over de dames: 'Kim wordt vlak na de vakantie dertig. Nena is vierendertig jaar oud. Ze is vanaf de eerste dag in Vietnam aan de diarree. De pillen die ze heeft geslikt, werken op dit moment niet. Het is nog te vroeg om conclusies te trekken.

In Nederland woont iemand die verliefd op Nena is.' Wat ik van Peter begrijp is dat hij zo'n beetje iedere dag Nena een gedicht stuurt. Zij is niet blij met wat er in deze gedichten staat. Ze wordt er eng van. De liefdesverklaringen van hem vindt ze sterk overdreven.